

In zijn hart geborgen

Als ik je naam in het zand had geschreven
hadden de golven hem na korte tijd uitgewist

Als ik je naam in een boom had gegrift
was de schors met de tijd vergaan

Als ik je naam in marmer hard gekapt
was de steen na veel tijd gebroken

Maar ik heb je naam in mijn hart geborgen
en daar wordt hij voor eeuwig goed bewaard

Valeer Deschacht

In het programma 'Floortje Blijft Hier' zag ik een kunstenaar die gewapend met een hark mooie, sierlijke patronen maakte op het strand. Met een drone was het resultaat goed te zien. De herhaling van de figuren, de strakke lijnen... schitterend! Sommige wandelaars bleven even staan en zagen een deel van het geheel. Anderen liepen ongemerkt dwars over het kunstwerk heen. Op de achtergrond de zee. Het was vloed, langzaam maar zeker kwam het water dichterbij. Opeens was daar die eerste golf die over de sierlijke lijnen heen spoelde. Het water trok zich terug, een deel van het patroon was weggevaagd. Zo ging het door, steeds een stukje verder. De kunstenaar vergeleek de vergankelijkheid van zijn kunstwerk met het leven. We zijn als mens tot veel in staat. We bouwen aan onze carrière en investeren in ons gezin. We zoeken naar zekerheid en houvast, maar we weten ook dat we stukje bij beetje inleveren en dat soms één enkele golf ons leven op zijn kop zet. Dat zekerheden ons zomaar uit onze handen geslagen kunnen worden.

Corona is ook zo'n golf. Wat doet de 'golf van corona' met onze gezondheid? (NB: Goed om ons te realiseren dat er meer is dat ons bedreigt dan corona én dat er veel is om blij mee te zijn.) Wat doet de 'golf van corona' met onze kerk? Het is een zorg die ik breed hoor: komen de mensen weer terug in de kerk? Lukt het ons de band met de jongeren vast te houden? Verderop in de nieuwsbrief bespreek ik het boekje 'Als het leven kantelt' van een aantal collega's en mijzelf.

Classispredikant Trinette Verhoeven schrijft treffend over de kerk in het licht van het Kind van Bethlehem. De kwetsbaarheid van de kerk is geen pech of toeval, die kwetsbaarheid is gegeven met haar oorsprong. Ik citeer: "Kerst bemoedigt ons en daagt ons uit om van de gebaande paden af te wijken en het in een stal te zoeken. Aarzelend gaan we op weg, zoekend en tastend. De Geest maakt ons tot nieuwe mensen, kinderen van God. Dat is mooi. Maar dat is ook spannend. We voelen wel aan dat we voor nieuwe opgaven komen te staan, in ons persoonlijk leven en ook in de kerk. Hoe zal de kerk eruit zien? Moeten wij al het oude vertrouwde afleggen? God zelf heeft het aangedurfd opnieuw te beginnen in Christus. Het is een waagstuk geweest en dat is het nog steeds. Wat zouden wij dan aarzelen? Op God mogen wij vertrouwen." Het water spoelt het kunstwerk in het zand weg. Mensen treden het - bewust of onbewust - met voeten. Het Kind van Bethlehem is kwetsbaar en klein. Hij wordt herkend én door velen over het hoofd gezien. Maar zijn naam is niet in het zand geschreven. Deze naam - Jezus Christus - mogen wij met ons meedragen in ons leven van alledag, omdat Hij onze naam geborgen heeft in zijn hart. Voor eeuwig. Immanuel, God met ons.